

a legitímnej dôvery, pričom im jednak odoprel možnosť brániť sa rovnakými zbraňami ako ostatné podniky, aby dosiahli zníženie pokuty, a jednak sa domnieval, že ich spolupráca neodôvodňuje zníženie pokuty v zmysle uvedeného oznámenia, ako aj usmernení.

Žalobkyne napokon tvrdia, že Všeobecný súd nepreskúmal z vecnej stránky posúdenie Komisie v súvislosti so stanovením konečnej pokuty.

(¹) Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

Odvolanie podané 15. marca 2013: Guido Strack proti rozsudku Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 15. januára 2013 vo veci T-392/07, Guido Strack/Európska komisia

(Vec C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Odvolateľ: Guido Strack (v zastúpení: H. Tettenborn, advokát)

Ďalší účastník konania: Európska komisia

Návrhy odvolateľa

- zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie (štvrtá komora) z 15. januára 2013 vo veci T-392/07 v rozsahu, v akom sa v ňom nevyhovie návrhom žalobcu alebo sa im vyhoví iba čiastočne,
- rozhodnúť podľa návrhov, ktoré žalobca predložil vo veci T-392/07,
- zaviazat Komisiu na náhradu všetkých trov konania,
- subsidiárne zrušiť aj rozhodnutie predsedu Všeobecného súdu Európskej únie, ktorým sa vec T-392/07 pridelená štvrtej komore uvedeného súdu.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Odvolateľ svoje odvolanie opiera o deväť opravných prostriedkov:

1. nepríslušnosť rozhodovacej komory a v tejto súvislosti existujúce vady konania a nesprávne odôvodnenie, ako aj v tejto súvislosti existujúce porušenie článku 6 ods. 1 EDLP, článku 47 Charty základných práv Európskej únie, článku 50 druhého pododseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 12 a článku 13 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Európskej únie, ako aj ďalších právnych noriem, vyplývajúce z nového pridelenia inej komore v prebiehajúcom konaní;
2. nezrovnalosti v konaní a porušenia nariadenia č. 1049/2001 (¹), článkov 6 a 13 EDLP a článku 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj právnych zásad účinnej súdnej ochrany, práva byť vypočutý a práva na spravodlivý proces v spojení s nedostatkom odôvodnenia a skreslením skutkového stavu, spôsobené: odmietnutím rozhodnúť o veci v zrýchlenom konaní; nepripustným obmedzením žalobcu vyjadriť sa a odmietnutím pripustiť podanie smerujúce k opraveniu správy z pojednávania; nedostatočným súdnym preskúmaním dokumentov a zamietnutím návrhu žalobcu smerujúceho k overeniu všetkých dokumentov na neverejnom pojednávaní; skreslením skutkového stavu, nedostatočnou súdnou kontrolou a porušením zásad rozdelenia dôkazného bremena a práva na spravodlivý proces s ohľadom na otázku kompletného množstva dokumentov a na počet skutočne podaných potvrdených žiadostí o prístup k dokumentom podľa nariadenia č. 1049/2001; neprimeranú dĺžku konania a nezákonné rozhodovanie o návrhu na náhradu škody podaného v tejto súvislosti;
3. nesprávne právne posúdenie, nedostatočné spresnenie a nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide o formuláciu a rozšírenie bodu 1 výroku (a pasáže rozsudku, ktoré sú na tom založené) spojené so skreslením skutkového stavu predovšetkým tým, že sa nezohľadnilo trvanie záujmu žalobcu na konaní;
4. skreslenie skutkového stavu, nedostatok odôvodnenia a porušenie výkladových zásad, pokiaľ ide o rozsah žiadosti žalobcu o získanie prístupu k dokumentom vo veci T-110/04;
5. nesprávne právne posúdenie, skreslenie skutkového stavu a nedostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o uplatnenie a výklad článku 4 ods. 1 písm. b) a článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s právnymi ustanoveniami týkajúcimi sa ochrany údajov;

6. nesprávne právne posúdenie, skreslenie skutkového stavu a nedostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o uplatnenie a výklad článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001;
7. nesprávne právne posúdenie a nedostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na náhradu škody podaného v žalobe, a predovšetkým porušenie zásad v oblasti vykonávania dôkazov a práva na účinnú súdnu ochranu;
8. porušenie zásady práva na účinnú súdnu ochranu v rámci zamietnutia návrhu žalobcu v bode 90 rozsudku vo veci T-392/07 a
9. nesprávne právne posúdenie a nedostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania.

(¹) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003 s. 331).

Odvolanie podané 18. marca 2013: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, predtým Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl a Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl proti uzneseniu Všeobecného súdu (štvrtá komora) z 22. januára 2013 vo veci T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro/Komisia

(Vec C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Odvolaťky: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, predtým Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl a Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (v zastúpení: A. Vianello, A. Bortoluzzi a A. Veronese, avvocati)

Ďalší účastníci konania: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C., Európska komisia

Návrhy odvolateľiek

— zrušiť alebo zmeniť uznesenie Všeobecného súdu z 22. januára 2013, oznámené odvolateľkám 23. januára 2013,

vo veci T-218/00, ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu podanú Cooperativa Mareazzurro Soc. Coop. a r.l. a i. proti Komisii o zrušení rozhodnutia Komisie 2000/394/ES z 25. novembra 1999 o pomoci v prospech podnikov nachádzajúcich sa na území Benátok a Chioggia, stanovenej zákonmi č. 30/1997 a 206/1995 o znížení odvodov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. ES L 150, 2000, s. 50),

— zaviazať Komisiu na náhradu trov konania.

Odvolicie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú nesprávne právne posúdenia pri uplatňovaní zásad, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“, pokiaľ ide jednak o povinnosť odôvodnenia rozhodnutí Komisie v oblasti štátnej pomoci a jednak o rozdelenie dôkazného bremena v súvislosti s podmienkami podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

V uznesení, ktoré je predmetom tohto odvolania, Všeobecný súd údajne nerešpektoval rozhodnutie Súdneho dvora v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“ z 9. júna 2011, ktoré uvádza, že rozhodnutie Komisie musí obsahovať všetky skutočnosti podstatné na svoje vykonanie vnútroštátnymi orgánmi. Hoci rozhodnutie neobsahovalo skutočnosti podstatné na jeho vykonanie vnútroštátnymi orgánmi, Všeobecný súd údajne nezistil nijaké pochybenie pri metóde, ktorú si osvojila Komisia pri prijímaní napadnutého rozhodnutia, čo predstavuje nesprávne právne posúdenie.

Pokiaľ ide o podstatu zásad vymáhania pomoci, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“, členskému štátu — nie príjemcovi — prislúcha, aby podľa okolností prípadu preukázal existenciu podmienok podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V danom prípade však Komisia v napadnutom rozhodnutí nespresnila „podrobnosti“ takéhoto preverenia, v dôsledku čoho Talianska republika v rámci vymáhania vzhľadom na to, že nepoznala podstatné skutočnosti v súvislosti s preukázaním, že poskytnutá pomoc predstavuje pre príjemcov štátnu pomoc, zákonom č. 228 z 24. decembra 2012 (článok 1 ods. 351 a nasledujúce) údajne rozhodla o prenesení dôkazného bremena v rozpore s tým, čo bolo uvedené v judikatúre Spoločenstva. Podľa talianskeho zákonodarcu predovšetkým neprislúcha štátu, ale každému podniku, ktorý je príjemcom pomoci poskytnutej vo forme oslobodenia od odvodov na sociálne zabezpečenie, aby preukázal, že sporné výhody neskresľujú hospodársku súťaž ani nemajú vplyv na obchodovanie v rámci Spoločenstva, pričom ak sa tak nestane, predpokladá sa skreslenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi. To všetko je údajne zjavne v rozpore so zásadami uvedenými v rozsudku „Comitato Venezia vuole vivere“.